

תהרין

וירד קצת בשנים האחרונות, ג'ון סטרגס, ביים מלחמת שלגים בציר הצפוני בין שתי המעצמות, לפי ספרו של אליסטר מקלין, ב' השתתפות כוכבים רבים וגדולים: ארנסט בורגניין, ג'ים כראון ורוק הארטון.

צעירים במידרון (אסתר, תליאביב) חייו, אהבותיו ובעיותיו של הנוער בזמנו, עם הרבה שמות בלתי ידועים (קוין קישלר וליוד בוכנר) ועם כמאי שנחשב היום לאחת ההבטחות הגדולות של הקולנוע האנגלי — ארתור דרייפוס.

- לא כדאי לראות
- * לא חשוב לראות
- ** אפשר לראות
- *** רצוי לראות
- **** חובה לראות

הולנוע

סרטים חדשים

מותו של איש לוחם (מוגרבי, תל-אביב) אלן סמית ביים מערכון שלפי הביקורת המגיעות מחו"ל הוא בלתי שיגרת, ולא רק משום שמעורבת בו פרשת אהבה בין אקדחן לבן (ריצ'ארד וידמארק) לנערה כר שית (לנה הורן).

תחנת זברה אינה עונה (צפון, תל-אביב) מי שהיה פעם מטובי כמאי הפעולה

סרטים אחרים

★ **כסף נוצץ במיורקה** (ארמון-דוד, תל-אביב) ביזור פשטיני בסרט משעשע על שוד דמיני. ארבעה שודדים בראשותו של אדוארד ג'י רובינסון מתחפשים לארבעה עובדי בנק וממלאים את מקומם במשך יום עבודה שלם. הרבה בדיחות קלאסיות מצחיקות והרבה מתח, גם אם אין פה שום הגיון.

חדש בבידור

★ **יררשלים שקי** (בהפקת החאן הירון שלמי) **יזאל זילברג**, שביים הצגות ראוה כקובלן ואיי לייק מייק, ביים עם שישה שחי קנים צעירים מופע, שנכתב ונערך עליידי **דן אלמגור**, הפעם ללא כל אפשרות שיי מוש בתפאורות מתחלפות, עולות ויורדות, תזמורתית, או להקת מחוללים בכוריאוגרפיה מסחררת, פרי רוחו של כוריאוגרף מברודביי או סביבתה. התוצאה היא די מאכזבת.

לפני מספר שנים העלו בחמאם היפואי

רה פשוטה כאחד האדם. את קסעי הקישור החיביים להישמע בשיא הפשטות, הם מדק' למים בפאתוס מייגע ומיותר. לשיא הגחזון מגיע המופע ברגע שמישהו מהמשתתפים מנסה לגלם דמות של ממש, כמו למשל את הסופר תושב ירושלים, **ש"י עגנון**, של חוקר בפרשת הפוגרום במוצא, או ערבי ה' שב אל ביתו לאחר מלחמת ששת-הימים ו' מוצא בו כמובן את אותה הדיירת, לה הוא מוכיח כי סרס שכה לשוחח ביידיש עסיסית.

המשתתפים: זמר צעיר בעל קול לא מבו' סט, בשם **רני גרנות**, שלשחק איננו יודע, אז למה הוא מתיימר להלחין מוסיקה לפי' מון אפסי, אותו הוא מתכבד לבצע בעצמו מוטי פליישר הוא תוצר סרי של להקה

הדגמים שונים האיכות אחת

באיכות, בשרות, בקליטה ובקול טלוויזית Metz מעל הכל !!!

להשיג בכל חנויות השק"ם במחירים ותנאים נוחים

היבואן והסוכן: „רלפו" (ישראל) בע"מ

גאולה נוני וחיליק צדוק ב"ירושלים שלי"

צבאית, ובשעה שהוא שר, הוא מזכיר מיד שגם יהו — גאון החחיל את הקריירה שלו על בימה צבאית. לגאולה נוני הי' עגלגלה גומות'חן משובבות ושיניים צחורות העוזרות לה פה ושם לנסות לגלם טיפוס של יהודיה בעלת מיבטא מירושלים-ש'אז. **שד' רוזן** יכולה להיות קריינית בשידורי ישראל; **יאיר קלינגר** הוא השחקן שבי חבורה, והוא אינו פוסק להזכיר זאת לי אורן כל הדרך. לחיליק צדוק יש מזל: בתום המופע לא זוכרים אותו. המוסיקה של **נורית הירש** לשיר ירושלים שלי מזכירה מנגינה מתוך אופרטה יהודית של **אברהם גולדפארן**, ואילו העיבודים והתימורים ה' שאבולוניים אינם נשמעים כאילו נעשו עליידי מלחין בעל שיעור קומתו של **נועם שריף**. דבר אחד ניתן היה ללמוד מן המופע: ירושלמי הוא אחד שאיננו יודע לשחות. האם כדי להוכיח (מה שאגב לא נכון), כי בירו' שלים אין שחקנים, היה צריך להביא אותם מתל-אביב?

ערב דומה, תל-אביב הקטנה, אלא שאז החור' מר היה הרבה יותר מעולה ומשופשף, המשי' תתפים היו מהוקצעים ומיקצועיים יותר ולכן אין כמעט להשוות מבחינת הרמה בין שני המופעים.

אין ספק שדן אלמגור יודע פיזימנאות מהי, ואם האופרה של עפולה היתה קמה על תילה ומישהו מיקרי המקום היה מזמין אצלו תוכנית בשם עפולה שלי, כדי להציגה שם, אלמגור היה עושה זאת באותה מידה של שאבולוניות מיקצועית, חסרת מעוף ורגש. הי ערב מורכב מפיזמונים, משירים, מקטעי קי' שור ומסקציים קטנים, שכולם כמובן עוסי קים בירושלים וביקריה.

שירים כמו **אבני ירושלים** או **למות בירר' שלים**, עשויים להתחבב או להיפץ, על כל אלה שאהבו או סלדו יצירה דומה של אל' מגור — **בלדה לחובש**. בכלל, כל המופע כתוב, ערוך ומבוים כאילו היה מסכת בתנועת-נוער. מסתבר שאף אחד מן המשתתפים איננו יודע לדבר בצר

נגד קשקשים

- ✦ מונע נשירת שער
- ✦ מחזק את השורשים
- ✦ ממריץ גידול השער

Bio tayalysin

מוצר איכות של מעבדות Tanya